

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 214/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť F. B., N., zastúpeného advokátom JUDr. M. C., N., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 154/2009 z 18. marca 2010 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2010 doručená sťažnosť F. B., N. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. C., N., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 154/2009 z 18. marca 2010 (ďalej aj „rozsudok z 18. marca 2010“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že personálnym rozkazom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) č. 148 z 21. apríla 2008 (ďalej len „personálny rozkaz z 21. apríla 2008“) bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru pre porušenie služobnej prísahy, nedisciplinovanosť a preberanie finančného odškodnenia od vodiča, ktorý pod vplyvom alkoholu spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej bola jedna účastníčka nehody zranená na základe predloženia ním vlastnoručne fiktívne vyplneného tlačiva o dĺžke práceneschopnosti zranenej osoby pod hlavičkou útvaru svojho „služobného zariadenia“.

Sťažovateľ namietal, že nemal možnosť oboznámiť sa so spisovým materiálom k návrhu na jeho prepustenie zo služobného pomeru, pretože 8. apríla 2008, keď mu takáto možnosť bola poskytnutá, bol po nočnej službe, počas ktorej sa u neho prejavili „*znaky závažného ochorenia*“, v dôsledku ktorého sa nebol schopný s uvedeným návrhom oboznámiť. Na základe žiadosti sťažovateľa o poskytnutie iného termínu na oboznámenie sa s návrhom na jeho prepustenie zo služobného pomeru mu bolo oznámené, že spisový materiál v predmetnej veci bol zaslaný ministerstvu vnútra, a preto iný termín nedostane. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ ani jeho právny zástupca „*neboli oboznámení so všetkými dôkazmi a vyšetrovanie vychádzalo len z výpovedí svedkov*“, pritom sťažovateľ sa nemal možnosť k celej veci vyjadriť, nebol vôbec vypočutý, a preto má podozrenie, že v jeho prípade môže ísť o „*osobnú pomstu*“.

Podľa sťažovateľa mu personálny rozkaz z 21. apríla 2008 nebol riadne doručený. Vo vzťahu k tomuto tvrdeniu sťažovateľ uviedol: „*Od 8. 4. 2008 do 30. 4. 2008 som bol PN z dôvodu vážnych zdravotných problémov. Po návrate do služby, dňa 2. 5. 2008, som bol nadriadeným veliteľom PMJ KR PZ Nitra npor. Mgr. T. oboznámený, že som bol dňa 23. 4. 2008 prepustený zo služobného pomeru a mám odovzdať veci. Po mojej otázke, na základe čoho som prepustený, mi bolo oznámené, že dňa 23. 4. 2008 mi bol doručený personálny rozkaz o mojom prepustení, a to poštovou doručovateľkou, za prítomnosti npor. T. spolu s*

pplk. G., ktorí údajne boli u mňa doma, pričom komunikovali s mojou manželkou, ktorej bola odovzdaná zásielka určená mne do vlastných rúk. Doručovateľka odovzdala manželke doručenkú do vlastných rúk a sprievodný list, ktoré manželka za dverami podpísala avšak už bez prítomnosti doručovateľky. V tom čase okolo 8:45 h, kedy ma prišli skontrolovať npor. T. s pplk. G., som mal určené vychádzky a nachádzal som sa u svojej matky, ktorá je zdravotná sestra na dôchodku a poprosil som ju o pomoc, z dôvodu mojich bolestí, aby mi dala nejaké lieky. O zásielke som sa vôbec nedozvedel nakoľko mi nebola doručená ani uložená na pošte. Prvýkrát som videl prepúšťací rozkaz až 5. 5. 2008, keď mi ho ukázala pracovníčka oddelenia kmeňovej knihy KR PZ Nitra. Po prečítaní rozkazu som žiadal o jeho doručenie, pretože mám zákonné právo proti personálnemu rozkazu podať rozklad, pričom mi bolo povedané, že sa mi už nič doručovať nebude. Dokonca ani vyhotovenie kópie rozkazu mi nebolo umožnené. Zamestnávateľ doručoval zásielku cestou pošty, hoci bolo nezvyčajné, že pri tomto doručovaní boli prítomní riaditeľ odboru poriadkovej polície OKR PZ v Nitre spolu s veliteľom pohotovostnej motorizovanej jednotky. Napriek ich prítomnosti, ani jeden z nich, ani poštová doručovateľka nemohli potvrdiť, že som osobne podpísal doručenkú, ani že ma osobne videli v tom čase. Podpis na doručenke je úplne iný ako môj bežný podpis, čo možno porovnať v mojom spisovom materiáli. Na túto skutočnosť sme navrhli vykonať dokazovanie výsluchom svedkov prípadne vykonaním znaleckého dokazovania, čo však súd odmietol.“

Ministerstvo vnútra rozklad sťažovateľa podaný proti personálnemu rozkazu z 21. apríla 2008 rozhodnutím z 27. júna 2008 zamietlo. Následne sťažovateľ podal 22. augusta 2008 žalobu o preskúmanie rozhodnutia z 27. júna 2008, pretože sa „ako obvinený“ nemal možnosť vyjadriť ku skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, a taktiež z dôvodu, že personálny rozkaz z 21. apríla 2008 mu nebol doručený do vlastných rúk, čím došlo k porušeniu § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“).

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 1 S 225/2008 z 12. februára 2009 (ďalej len „rozsudok z 12. februára 2009“) žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal proti uvedenému rozsudku odvolanie, v ktorom poukázal na to, že celá vec bola „*nesprávne vyšetrená a došlo k nesprávnemu rozhodnutiu*“, ktoré je založené na nesprávnom právnom posúdení celej veci, a rovnako došlo k porušeniu jeho „*základných práv*“. Podľa neho mal krajský súd v predmetnom konaní „*dostatok podkladov na to, aby mal opodstatnené pochybnosti o riadnom doručení personálneho rozkazu*“, a preto mal „*postupovať v zmysle § 250b ods. 2 OSP a uložiť povinnosť správneho orgánu doručiť mi (sťažovateľovi pozn.) správne rozhodnutie a odložiť jeho vykonateľnosť, respektíve vzhľadom na uplynutie lehoty na doručenie správneho rozhodnutia žalobe v plnom rozsahu vyhovieť. Súd napriek pochybnostiam nevykonal dokazovanie, nedal vyhotoviť znalecký posudok.*“.

Sťažovateľ vo svojom odvolaní uviedol všetky skutočnosti relevantné na rozhodnutie v uvedenej veci, ktoré krajský súd „*nesprávne posúdil*“, pretože uzavrel, že sťažovateľovi bola daná možnosť oboznámiť sa so spisom v jeho veci, avšak nezobral do úvahy „*iné skutočnosti, ktoré sa udiali v ten deň*“, a to zdravotný stav sťažovateľa a jeho nočnú službu, ako ani fakt, že mu nebol daný náhradný termín na oboznámenie sa so spisom, aj keď oň požiadal. Vo vzťahu k posúdeniu otázky doručenia personálneho rozkazu sťažovateľ krajskému súdu vyčítal, že sa nezaoberal otázkou posúdenia pravosti jeho podpisu na doručenke a dosiaľ nedal vyhotoviť ani znalecký posudok o určenie pravosti jeho podpisu.

Rozsudkom najvyššieho súdu z 18. marca 2010 bol rozsudok krajského súdu z 12. februára 2009 potvrdený. Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd vo svojom rozsudku z 18. marca 2010 nevysporiadal dostatočne s jeho argumentáciou predloženou v uvedenom konaní, predovšetkým nepreskúmal skutočnosť, že mu nebol riadne do vlastných rúk doručený personálny rozkaz z 21. apríla 2008 a nezisťoval ani pravosť jeho podpisu na doručenke. Nevykonaním dokazovania týkajúceho sa pravosti jeho podpisu na doručenke, ktoré malo byť podľa sťažovateľa „*esenciálne pre celý spor*“, došlo zo strany súdov

zúčastnených na rozhodnutí v jeho veci k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ nemal možnosť oboznámiť sa „s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru a vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam počas vyšetrovania ako aj oboznámiť sa k vykonaným dôkazom“, čím došlo k porušeniu jeho práva podľa čl. 6 dohovoru, a skutočnosť, že mu „tak bolo umožnené urobiť neskôr v priebehu konania pred súdom alebo odvolacím orgánom je nepostačujúca, keďže v týchto častiach konania má účastník iné procesné práva ako v konaní pred prvostupňovým orgánom“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že rozsudkom najvyššieho súdu z 18. marca 2010 a jemu predchádzajúcim postupom došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, uvedený rozsudok zruší a vráti vec späť na ďalšie konanie a prizná mu náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu z 18. marca 2010 a jemu predchádzajúcim postupom. K porušeniu jeho práv malo dôjsť v dôsledku toho, že

- sa nemal možnosť oboznámiť s návrhom na jeho prepustenie zo služobného pomeru, resp. s návrhom na vydanie personálneho rozkazu z 21. apríla 2008,
- personálny rozkaz z 21. apríla 2008 mu nebol doručený do vlastných rúk v rozpore s § 266 zákona č. 73/1998 Z. z., a napriek tomu, že na túto skutočnosť poukazoval, súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci sa pravosťou podpisu na doručenke vôbec nezaoberali,
- nemal možnosť v predmetnom konaní predložiť svoju argumentáciu.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ námietky uvedené vo svojej sťažnosti v tejto veci uplatnil aj v konaní pred všeobecnými súdmi. Najvyšší súd sa v odôvodnení rozsudku z 18. marca 2010 s touto argumentáciou sťažovateľa vysporiadal takto: *„Námietku žalobcu, že personálny rozkaz mu nebol doručený do vlastných rúk, tak ako to vyžaduje § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., pretože tento prebrala jeho manželka, považuje odvolací súd za neodôvodnenú, nakoľko v zmysle ust. § 250i ods. 3 O. s. p. pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Súd neprihliada na vady konania, ktoré nie sú žalobcovi na ujmu, alebo ktoré by žalobca prípadne sám zaviniel. Súd neprihliadne ani na také porušenie zákona pri dokazovaní, ktoré sa týkalo skutočností, ktoré nemali pre rozhodnutie vo veci význam; na zákonnosť rozhodnutia nemá napríklad vplyv, ak rozhodnutie správneho orgánu prvého*

stupňa nebolo riadne doručené, ak opravný prostriedok podaný žalobcom odvolací správny orgán napriek tomu vecne prejednal...

Neobstojí ani námietka žalobcu, že mu nebolo umožnené preštudovať spisový materiál vzťahujúci sa k jeho prepusteniu zo služobného pomeru, keďže práve z uvádzaného spisového materiálu vyplýva, že dňa 08. apríla 2008 bolo žalobcovi v súlade s § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. s poukázaním na § 237 ods. 2 a § 238 ods. 3 cit. zákona umožnené, aby sa oboznámil s návrhom na jeho prepustenie zo služobného pomeru a taktiež mu bolo umožnené urobiť si poznámky, výpisy, nazrieť do spisového materiálu, vyjadriť sa k návrhu na prepustenie, ako aj k predloženému spisovému materiálu a navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.

V zmysle uvedeného námietky žalobcu vyjadrené v odvolaní na správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu ani na vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu nemohli mať vplyv. Iba všeobecné poukazovanie na nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., na nezistenie skutočného stavu veci bez uvedenia konkrétnych skutočností a dôkazov, nemožno považovať za postačujúce na to, aby odvolaniu bolo možné priznať úspech.

Ked' teda krajský súd dospel k právnemu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Správne orgány oboch stupňov si pre záver, že žalobca svojím konaním porušil základné povinnosti príslušníka Policajného zboru, porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, zadovážili dostatok skutkových podkladov.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 O. s. p. potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 O. s. p.).“

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd rozhodnutia všeobecných súdov za protiústavné aj arbitrárne, ak ich odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Najvyšší súd vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa nedostatkov pri doručovaní personálneho rozkazu z 21. apríla 2008 dospel k záveru, podľa ktorého táto vada konania, vzhľadom na to, že sťažovateľom podaný opravný prostriedok bol odvolacím správnym orgánom (ministerstvo vnútra) riadne vecne prerokovaný, nemala vplyv na zákonnosť napadnutého rozsudku krajského súdu z 12. februára 2009, a preto v súlade s § 250i ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku na ňu nemusí pri svojom rozhodovaní prihliadať.

Podľa názoru ústavného súdu vecným prerokovaním opravných prostriedkov sťažovateľa (rozklad, žaloba o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, odvolanie proti rozsudku krajského súdu) došlo v uvedenom prípade k plnej realizácii jeho práva na súdnu ochranu (nielen práva na prístup k súdu, ale aj ďalších práv spojených s realizáciou práva na spravodlivé konanie) a taktiež k preskúmaniu ním v predmetnom konaní predloženej argumentácie. Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd v predmetnom konaní nemal dôvod skúmať prípadné nedostatky konania vzniknuté pri doručovaní personálneho rozkazu z 21. apríla 2008 (okrem iného ani pravosť podpisu na doručenke), keďže v ďalších štádiách tohto konania došlo postupom orgánov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci k zhojeniu prípadnej sťažovateľom namietanej procesnej vady.

Obdobne je to aj s námietkou sťažovateľa, podľa ktorej v uvedenom konaní nemal možnosť riadne sa oboznámiť s obsahom návrhu na jeho prepustenie zo služobného pomeru v súlade s § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., pretože v čase, keď mu bol spis predložený na oboznámenie, bol po nočnej službe a zdravotne indisponovaný. Navyše, neskôr požiadal o možnosť oboznámiť sa so spisom v uvedenej veci, avšak táto mu nebola poskytnutá, lebo spis v tejto veci bol postúpený na rozhodnutie ministerstvu vnútra.

Pokiaľ sa sťažovateľ domnieval, že mu nebol vzhľadom na okolnosti na jeho strane (zdravotný stav, čas oboznámenia určený na termín po vykonanej nočnej službe) poskytnutý čas potrebný na oboznámenie sa so spisovým materiálom pred vydaním rozhodnutia, mohol sa podľa názoru ústavného súdu sám svojím aktívnym prístupom domáhať ochrany svojich práv predovšetkým realizovaním práva nazrieť do spisu, navrhovať dôkazy, či práva podávať opravné prostriedky. Sťažovateľ uvedené procesné práva v predmetnom konaní aj aktívne využíval, o čom napokon svedčia aj ním podané opravné prostriedky, čím došlo k zhojeniu prípadnej sťažovateľom namietanej procesnej vady konania v ďalších štádiách tohto konania, a preto aj k plnej realizácii princípov práva na spravodlivé konanie.

Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že závery najvyššieho súdu uvedené v jeho rozsudku z 18. marca 2010 nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za svojvoľné alebo arbitrárne, a ani samotná nespokojnosť sťažovateľa s výsledkom predmetného konania nie je dôvodom na vyslovenie porušenia ním v sťažnosti označených práv.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2010